

Szóljunk erről külön: Földünk és vidéke

Karinthy Ferenc egyike legnépszerűbb íróinknak. Ezt a jogos népszerűséget már csak az csökkenthetné, ha népszerűsítésé válna. A Földünk és vidéke kezdő képsorainál tartottunk ettől, s bár a kérdés mindvégig nyitva maradt, a befejező jelenettel jótékonyan adott rá választ a játék. A Földünk és vidéke lényege éppen az önirónia volt. Az író szembenézése önmagával. És az önhiittségtől mentes tükörben kirajzolódó háttérben — hétköznapijaink villanásaiban — ugyanezt az ironikus hangvételt „hozta” a műsor. Képtelen helyzetek: középfokon. Ami azt jelenti, hogy az abszurd elrajzolása, a naturalizmus földhözragadtsága nélkül. Kissé lebegve és őszintén. *Dobai Vilmos* rendezésének is ez volt a legfőbb érdeme: nem hagyta átbillenni a játékot a komolyko-

dásba, megőrizte *Karinthy* ironikus mértéktartását. Ami persze csak a valóságot súlyosabb kérdéseiről faggató *Karinthy*-írással adna az íróról teljes képet. De ezeknek az utalásoknak ebből a műsorból ki kellett maradnia. Itt a hétköznapi apróságai — máskor statisztafunkciók — kaptak főszerepet, csak néhol hosszadalmasan, majd mindenhol ízlésesen. A népes szereplőgárda igen jó rendezői irányítást nyert, élükön a *Karinthy* Cinit még mozgásában is pontosan megjelenítő *Sinkovits Imrével*, és a *Sinkovits* ökonomikus színészi eszközeit kiválóan adó *Karinthy Ferenc*cel. (Képünkön.) Ők ketten, ily módon előnyösen egészítve ki egymást, hiteles portrét-önportrét nyújtottak az este főszereplőjéről.

(s.)

